COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE

Bruxelles, 28.1.2009
COM(2009) 21 final

2009/0009 (CNS)

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

de modificare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată în ceea ce privește normele privind facturarea

EXPUNERE DE MOTIVE

CONTEXTUL PROPUNERII

Motivele și obiectivele propunerii

Directiva 2001/115/CE a Consiliului („directiva privind facturarea”) a introdus norme comune europene în ceea ce privește facturile cu TVA, considerate ca fiind necesare pentru buna funcționare a pieței interne. Cu toate acestea, obiectivul de a simplifica, moderniza și armoniza normele privind facturile cu TVA nu a fost pe deplin îndeplinit: numeroasele opțiuni de care dispun în prezent statele membre au dus la un set de norme privind facturarea nu tocmai armonizate. Acest fapt poate fi clar observat în ceea ce privește diversele norme în vigoare privind facturarea electronică și este văzut în general ca un obstacol în calea unei mai mari utilizări a facturării electronice.

Directiva privind facturarea, încorporată în Directiva 2006/112/CE a Consiliului („directiva TVA”) prevede obligația Comisiei de a transmite un raport Consiliului până la 31 decembrie 2008 cu privire la evoluțiile tehnologice în domeniul facturării electronice și de a prezenta, dacă este cazul, o propunere. Deoarece directiva privind facturarea nu și-a îndeplinit integral obiectivul anunțat, obiectul propunerii care însoțește raportul către Consiliu a fost extins pentru a aborda și neajunsurile dispozițiilor privind facturarea.

Contextul general

Sarcinile administrative inutile reprezintă un obstacol pentru creșterea economică și împiedică inovarea. Normele privind facturarea prevăzute de directiva TVA impun obligații de informare aproape tuturor întreprinderilor din Europa. Prin urmare, o simplificare a acestor norme are mari șanse de a reduce povara administrativă a întreprinderilor.

În plus, respectarea cerințelor privind TVA împiedică întreprinderile să recurgă la facturarea electronică, acestea ratând astfel ocazia de a reduce probabil considerabil costurile. Pentru a încuraja întreprinderile să devină mai eficiente, obstacolele în calea noilor tehnologii trebuie înlăturate.

In paralel cu introducerea unui set de norme moderne mai simplificate și armonizate, trebuie acordată atenție și chestiunii fraudei TVA. Au fost făcute eforturi considerabile pentru a combate frauda TVA; orice modificări ale normelor privind facturarea trebuie să încerce să completeze aceste eforturi, iar nu să le submineze.

Dispoziții în vigoare în domeniul propunerii

Directiva 2006/112/CE privind TVA

Coerența cu celelalte politici și obiective ale Uniunii

Obiectivul general al propunerii privind facturarea este acela de a crea un set modern de norme armonizate care să simplifice obligațiile întreprinderilor în ceea ce privește facturarea, oferind în același timp administrațiilor fiscale un mijloc eficace de a garanta plata taxei. Propunerea poate fi considerată ca o contribuție la patru aspecte cheie ale

programului Comisiei.

Reducerea sarcinilor administrative ale întreprinderilor

În ianuarie 2007, Comisia a prezentat un program ambițios de acțiune menit să reducă sarcinile administrative ale întreprinderilor din UE cu 25% până în anul 2012. Programul de acțiune a fost aprobat de Consiliul European de primăvară în martie 2007. Directiva TVA se numără printre cele 42 de acte legislative vizate de programul de acțiune. În cadrul acestei directive, normele privind facturarea reprezintă un domeniu esențial în care obligațiile de informare sunt impuse întreprinderilor.

Prezenta propunere are drept scop reducerea sarcinilor care rezultă din aceste norme. Mai concret, ea își propune să garanteze faptul că autoritățile fiscale acceptă facturile electronice în aceleași condiții ca și cele aplicabile facturilor pe hârtie. Mai mult, prezenta propunere vizează crearea unui set de norme armonizate privind facturarea prin reducerea opțiunilor aflate la dispoziția statelor membre. Întreprinderile consideră că un set comun de norme standard privind facturarea este esențial pentru a reduce sarcinile administrative care le revin.

În avizul emis la 22 octombrie 2008, Grupul la nivel înalt al părților interesate independente privind sarcinile administrative a semnalat existența unei posibilități clare de a reduce sarcinile administrative în domeniul facturării și a aprobat principiul unui tratament egal din partea autorităților fiscale pentru facturile electronice și pe hârtie.

Promovarea IMM-urilor

Small Business Act (SBA, o lege pentru întreprinderile mici) a fost adoptată de Comisie la 25 iunie 2008. Aceasta stabilește o listă de măsuri care trebuie luate atât de statele membre, cât și de Comisie, cu scopul comun de a promova IMM-urile.

Prezenta propunere completează SBA prin extinderea utilizării facturilor simplificate, inclusiv pentru sume mai mici, ceea ce este extrem de important pentru IMM-uri, precum și prin adăugarea posibilității ca statele membre să permită IMM-urilor să contabilizeze TVA pe baza lichidităților în cadrul unei contabilități de casă.

Utilizarea mai frecventă a facturării electronice

Agenda Lisabona, consacrată creșterii și ocupării forței de muncă, reprezintă o prioritate esențială pentru Comisie. Măsurile de încurajare a recursului la facturare electronică prin înlăturarea obstacolelor juridice din calea transmiterii și stocării facturilor electronice pot sprijini întreprinderile în efortul acestora de a reduce costurile și de a spori eficacitatea, jucând astfel un rol important în îndeplinirea obiectivelor stabilite de Agenda Lisabona.

Un grup de experți în domeniul facturării electronice, instituit printr-o decizie a Comisiei, a desemnat directiva TVA drept un act legislativ esențial cu un impact direct asupra utilizării mai frecvente a facturării electronice, chiar dacă nu este singurul.

De asemenea, spațiul unic european de plăți, care a fost lansat la începutul anului 2008 în vederea armonizării la nivel european a procedurilor de plată electronică poate fi benefic obiectivului de a promova facturarea electronică și viceversa, date fiind

legăturile inerente între facturi și plăți.

Pentru a promova facturarea electronică, prezenta propunere are drept scop eliminarea barierelor aflate în calea facturării electronice din directiva TVA prin eliminarea diferențelor între facturile trimise pe cale electronică și cele trimise pe suport de hârtie, garantându-se astfel neutralitatea metodei de transmitere.

Contribuția la combaterea fraudei

Comisia a publicat o comunicare la 31 mai 2006 privind necesitatea de a dezvolta o strategie coordonată pentru a ameliora combaterea fraudei fiscale [COM(2006) 254]. Unele forme de fraudă TVA menționate în comunicare, cum ar fi deducerile neautorizate și frauda de tip „carusel" se bazează pe facturi pentru a săvârși fraude.

În timp ce factura poate fi utilizată pentru a comite o fraudă, ea reprezintă în multe cazuri și documentul principal prin care autoritățile fiscale verifică dacă taxa a fost plătită. Ținând seama de acest lucru, comisarul Kovacs a afirmat, în raportul oral către ECOFIN cu ocazia reuniunii din 14 mai 2008, că, „în momentul actualizării normelor privind facturarea, ar trebui luat în considerare aspectul îmbunătățirii capacității autorităților fiscale de a controla contribuabilii".

Prezenta propunere cuprinde măsuri menite să sprijine autoritățile fiscale în lupta lor împotriva fraudei TVA. Printre aceste măsuri se numără instituirea unor reguli mai stricte în ceea ce privește rolul facturii în deducerea TVA și a unui schimb mai rapid de informații cu privire la livrările/ prestările intracomunitare. Măsura din urmă completează propunerea Comisiei de a reduce termenul pentru schimbul de informații între statele membre cu privire la declarațiile recapitulative.

CONSULTAREA PĂRȚILOR INTERESATE ȘI EVALUAREA IMPACTULUI

Consultarea părților interesate

Metodele de consultare, principalele sectoare vizate și profilul general al respondenților

Consultare publică

Sinteza răspunsurilor și modul în care acestea au fost luate în considerare

Publicul larg a fost invitat să își exprime observațiile pornind de la un set de recomandări rezultate în urma studiilor privind facturarea și de la principiile generale de facturare electronică elaborate de grupul de experți pentru facturarea electronică. În general, întreprinderile și asociațiile profesionale s-au pronunțat în favoarea recomandărilor suspuse consultării publice. Aceste recomandări sunt în mare parte reflectate în prezenta propunere.

În perioada 24 iulie 2008 – 19 septembrie 2008 s-a derulat pe internet o consultare deschisă. Comisia a primit 64 de răspunsuri. Rezultatele consultării sunt disponibile la adresa http://ec.europa.eu/taxation_customs/common/consultations/tax/index_en.htm.

Obținerea și utilizarea expertizei

Domenii științifice/de expertiză vizate

La 25 iulie 2007, Comisia a lansat o procedură de ofertare deschisă pentru un studiu privind facturarea. Termenul limită pentru depunerea ofertelor a fost 7 septembrie 2007. Contractul pentru efectuarea studiului a fost semnat cu ofertantul declarat câștigător la 17 decembrie 2007.

Metodologia utilizată

Studiul avea un obiectiv triplu. În primul rând, scopul era acela de a identifica diferitele norme din fiecare dintre cele 27 de state membre în ceea ce privește implementarea directivei privind facturarea și de a oferi date despre utilizarea facturării electronice în UE. În al doilea rând, era vorba despre analizarea dificultăților pe care le întâmpinau întreprinderile la îndeplinirea diverselor obligații de facturare, mai ales în ceea ce privește facturarea electronică, precum și evaluarea importanței îndeplinirii acestor obligații ca măsură de control pentru administrațiile naționale. În al treilea rând, studiul urma să prezinte recomandări pentru modificarea legislației în acele domenii în care statele membre ar putea adopta o abordare mai armonizată sau în care legislația s-ar putea moderniza**.**

Principalele organizații consultate/principalii experți consultați

Consultanți fiscali și specialiști în domeniul TVA din statele membre.

Sinteza avizelor primite și luate în considerare

Nu s-a menționat existența unor riscuri potențial grave cu consecințe ireversibile.

Consilierea primită a luat forma unui studiu privind facturarea, care a fost utilizat ca bază pentru consultarea publică.

Statele membre au fost consultate cu ocazia primei reuniuni a grupului de lucru care s-a ținut la 25 septembrie 2008. Specialiștii în domeniul TVA din statele membre au făcut observații cu privire la un set de măsuri care să fie incluse în prezenta propunere.

Mijloacele utilizate pentru a pune concluziile specialiștilor la dispoziția publicului

Studiul privind facturarea a fost publicat pe site-ul web al Comisiei și o serie de recomandări au fost utilizate pentru consultarea publică.

Studiul privind facturarea este disponibil la adresa http://ec.europa.eu/taxation_customs/common/publications/studies/index_en.htm

Evaluarea impactului

Articolul 237 din directiva TVA prevede obligația Comisiei de a prezenta un raport cel târziu până la 31 decembrie 2008 și, dacă este cazul, o propunere de modificare a condițiilor privind facturarea electronică, pentru a ține seama de evoluțiile tehnologice din domeniu. Chiar dacă nicio evoluție tehnologică nu impune propriu-zis Comisiei să prezinte o propunere, opțiunea cea mai adecvată pentru îndepărtarea obstacolelor din

calea facturării electronice constă în modificarea directivei, dat fiind că obstacolele însele sunt incluse în directiva TVA.

Alte obiective strategice de reducere a sarcinilor administrative ale întreprinderilor și de sprijinire a IMM-urilor pot fi, de asemenea, atinse doar prin modificarea normelor stabilite prin directiva TVA.

Deși o evaluare completă a impactului nu a fost posibilă, din cauza termenului prevăzut de directiva TVA, propunerea și comunicarea aferentă conțin totuși multe dintre elementele unui studiu de impact.

Exercițiul de măsurare din cadrul programului de acțiune menit să reducă sarcinile administrative ale întreprinderilor din UE (http://ec.europa.eu/enterprise/admin-burdens-reduction/action_program_en.htm), care utilizează modelul de cost standard al UE, estimează că îndepărtarea obstacolelor legate de TVA din calea facturării electronice s-ar traduce printr-o reducere potențială maximă pe termen mediu a sarcinilor de până la 18 miliarde EUR dacă toate facturile ar fi trimise pe cale electronică. Prin intermediul unei estimări mai prudente a diferenței de cost între facturile pe hârtie și cele electronice, care ține seama de numărul de facturi cu TVA care trebuie emise și proporția reală de utilizare a facturării electronice din statele membre care aplică deja un tratament similar al facturilor pe hârtie și al celor electronice, se constată o reducere a sarcinilor mai puțin importantă, însă totuși foarte semnificativă.

ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

Rezumatul acțiunii propuse

Acțiunea propusă constă în modificarea directivei TVA. Modificările legislative propuse cuprind măsurile expuse în cele ce urmează.

Exigibilitatea taxei pentru livrările/ prestările intracomunitare

Prezenta propunere completează propunerea Comisiei [COM(2008) 147] privind reducerea termenelor pentru declarațiile recapitulative prin simplificarea normelor referitoare la exigibilitatea taxei pentru livrările/ prestările intracomunitare. Scopul este acela de a stabili o dată unică la care taxa devine exigibilă, și anume aceea a faptului generator, dată care este determinată de momentul livrării mărfurilor/ prestării serviciilor. Datorită obligației de a emite factura până în a cincisprezecea zi a lunii următoare faptului generator, factura va rămâne principalul document care să dovedească livrarea/ prestarea intracomunitară.

Mai mult, data exigibilității taxei pentru achizițiile intracomunitare se modifică pentru a corespunde cu momentul livrării/ prestării intracomunitare.

Dreptul de deducere

Au fost propuse două măsuri în ceea ce privește modificările normelor privind dreptul de deducere.

Obligația de a deține o factură pentru deducere

Propunerea prevede același tratament pentru obligațiile furnizorului de a emite o factură și pentru cele ale clientului de a deține o factură pentru a-și putea exercita dreptul de deducere. Normele actuale generează disparități dat fiind că, în anumite cazuri, cum ar fi tranzacțiile cu taxare inversă, clientul nu este obligat să dețină o factură pentru a-și exercita dreptul de deducere. Cu toate acestea, cum este cazul în momentul de față, propunerea prevede că statele membre pot permite un drept de deducere cu condiția prezentării unei alte dovezi, atunci când nu este disponibilă o factură valabilă.

Contabilitatea de casă

Unele state membre dispun de o autorizare de derogare în ceea ce privește termenul în care poate fi exercitat dreptul de deducere pentru acele persoane impozabile care declară TVA în cadrul unui sistem opțional de contabilitate de casă care simplifică plata TVA pentru întreprinderile mici. Această derogare întârzie dreptul de deducere pentru acele persoane impozabile din cadrul sistemului de contabilitate de casă până în momentul în care acestea efectuează plata către furnizori, cu condiția ca ele să poată întârzia momentul în care taxa este exigibilă până la încasarea plății.

Se propune extinderea la nivelul tuturor statelor membre a acestei măsuri de simplificare prin sistemul opțional al contabilității de casă. De sistem ar trebui să beneficieze toate microîntreprinderile care au o cifră de afaceri care nu depășește 2 milioane EUR, conform definițiilor din Recomandarea Comisiei (2003/361/EC) de definire a microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii.

În plus, atunci când furnizorul contabilizează TVA doar la încasarea plății, ar trebui să existe o excepție care să permită destinatarilor respectivelor livrări de mărfuri/ prestări de servicii să solicite un drept de deducere imediat. Prezenta propunere instituie temeiul juridic pentru ca statele membre să sprijine mai mult întreprinderile care utilizează sistemul contabilității de casă.

Ea prevede, de asemenea, o modificare a datelor care trebuie să figureze pe o factură cu TVA completă pentru a obliga furnizorul să indice data exigibilității taxei aferente facturii. În prezent, din cauza lipsei acestei cerințe, beneficiarul nu poate ști, în unele cazuri, în ce moment își poate exercita dreptul de deducere.

Emiterea unei facturi

Statul membru ale cărui norme se aplică

Există o oarecare ambiguitate în prezent în ceea ce privește statul membru ale cărui norme de facturare sunt aplicabile. Deși este de la sine înțeles că normele privind facturarea sunt cele aplicabile în statul membru în care se percepe taxa, acest lucru nu este menționat în mod expres.

Acest lucru generează dificultăți pentru întreprinderi. O persoană impozabilă care livrează mărfuri sau prestează servicii pentru care taxa se percepe într-un alt stat membru ar trebui să respecte reglementările respectivului stat membru în materie de facturare, acestea putând fi diferite de normele în vigoare în statul membru în care

persoana este stabilită.

Propunerea este menită să rezolve problemele prin crearea unui set de norme armonizate pentru facturi emise între întreprinderi, grație cărora o persoană impozabilă care emite o factură în locul unde este înregistrată în scopuri de TVA va avea certitudinea juridică că factura este valabilă pe întreg teritoriul Uniunii Europene. Astfel, normele vor fi, de asemenea, aplicabile în statul membru al furnizorului, fapt care se înscrie în cadrul sistemului de tip „ghișeu unic", care permite întreprinderilor să-și achite obligațiile din statul membru în care sunt stabilite.

Propunerea vizează în special armonizarea normelor privind facturarea acolo unde în prezent se înregistrează tratamente diferite, și anume în ceea ce privește livrările de mărfuri sau prestările de servicii scutite de taxă, termenele pentru emiterea facturilor, facturile centralizatoare, autofacturarea și externalizarea către terțe părți.

În ceea ce privește livrările și prestările de la întreprinderi la consumatori, normele aplicabile vor rămâne acelea ale locului de taxare, însă ele vor fi mai armonizate și mai transparente pentru întreprinderi. Dând posibilitatea statelor membre să solicite facturi pentru livrările și prestările de la întreprinderi la consumatori, care trebuie să se aplice în mod egal atât întreprinderilor stabilite, cât și celor nestabilite pe teritoriul lor, însă limitând această posibilitate la obligativitatea unor facturi simplificate, propunerea încearcă să echilibreze nevoia statelor membre de a controla taxele cu aceea de a reduce sarcinile administrative.

Transparența pentru întreprinderi poate fi realizată prin impunerea obligației ca statele membre să pună la dispoziție, pe un site web, informații detaliate privind normele de facturare pentru livrările și prestările de la întreprinderi la consumatori. De altfel, propunerea Comisiei [COM(2004) 728 final, articolul 34f din Regulamentul (CE) nr. 1798/2003] prevede deja această obligație în ceea ce privește sistemul de tip „ghișeu unic", prin urmare, sistemul de tip „minighișeu unic" va necesita reglementări similare.

Conținutul unei facturi

În general, o factură trebuie să fie emisă în scopuri de TVA pentru a determina TVA care trebuie plătită Trezoreriei și pentru a da posibilitatea clienților de a-și exercita dreptul de deducere. În mod evident, în cazul în care se poate exercita dreptul de deducere, factura este mai importantă decât atunci când furnizorul trebuie pur și simplu să plătească taxa.

Ținând seama de acestea, propunerea vizează crearea unui sistem de facturare cu două niveluri de facturare. În primul rând, există o factură cu TVA completă, o factură obligatorie care conține detalii cuprinzătoare pentru livrările/ prestările între întreprinderi, atunci când clienții ar putea să dorească să-și exercite dreptul de deducere, când furnizorul are dreptul de a deduce TVA plătită anterior sau în cazul unor livrări/ prestări transfrontaliere. În al doilea rând, există opțiunea sau, în anumite cazuri, obligația unei facturi simplificate.

Factura cu TVA completă

În ceea ce privește factura cu TVA completă, se mențin în mare parte cerințele actuale

prevăzute la articolul 226 din directiva TVA. Există trei modificări esențiale.

Prima modificare se referă la obligația furnizorului de a indica pe factură numărul de înregistrare TVA al clientului. Această măsură va oferi autorităților fiscale o mai bună garanție a faptului că numărul de înregistrare TVA al clientului și acela prin care se exercită dreptul de deducere sunt identice. Ea elimină, de asemenea, distincția dintre facturile naționale și facturile aferente unei livrări/ prestări într-un alt stat membru și va contribui, în plus, la o identificare unică a clientului în momentul în care transmiterea facturilor pe cale electronică va deveni, după cum se speră, mai larg utilizată.

A doua modificare constă în înlocuirea datei pentru livrarea de mărfuri și prestarea de servicii cu data la care taxa devine exigibilă. În acest fel, destinatarul livrării/ prestării știe în ce perioadă poate să își exercite dreptul de deducere.

A treia modificare se referă la livrările/ prestările cu taxare inversă. În acest tip de livrări/ prestări, furnizorul, care nu este cel căruia îi revine plata taxei, poate exclude de pe factura completă cota TVA și valoarea TVA care trebuie plătită, atunci când livrarea de mărfuri/ prestarea de servicii are loc într-un alt stat membru. În multe cazuri în care clientul se află într-un alt stat membru, furnizorul nu are cum să știe care este cota TVA în acel stat.

Factura cu TVA simplificată

Statele membre au posibilitatea de a solicita persoanei impozabile să emită o factură în cazul livrărilor/ prestărilor de la întreprinderi la consumatori. Cu toate acestea, în astfel de cazuri, dat fiind că deducerea TVA este puțin probabilă, doar o factură simplificată poate fi cerută.

Pentru livrări/ prestări de la întreprinderi la consumatori, o întreprindere are posibilitatea de a emite o factură simplificată pentru notele de credit și pentru livrările/ prestările interne scutite de taxă care nu-i permit furnizorului o deducere a TVA plătite în amonte. De asemenea, atunci când valoarea facturii este mai mică de 200 EUR, este necesară doar o factură simplificată. Dat fiind că valoarea TVA care se poate deduce este mică, la fel este și riscul aferent pentru bugetele statelor membre. În orice caz, majoritatea statelor membre au consultat deja comitetul TVA pentru a utiliza facturarea simplificată pentru valori mici.

Detaliile necesare pentru o factură simplificată sunt elementele menționate în prezent la articolul 238 din directiva TVA. Singurul element suplimentar este cerința de a include valoarea tipului de mărfuri sau servicii furnizate.

<u>Facturarea electronică</u>

Datorită numeroaselor opțiuni de care dispun, statele membre au implementat normele privind facturarea electronică în moduri diferite. Această situație a dus la un set disparat de norme privind facturarea electronică, greu de respectat de către întreprinderi, mai ales în momentul trimiterii de facturi electronice transfrontaliere.

Propunerea vizează înlăturarea tuturor barierelor juridice din calea facturării electronice din directiva TVA prin tratarea facturilor pe hârtie și a celor electronice în același mod. Astfel, se elimină cerințele referitoare la facturile electronice în ceea ce

privește semnăturile electronice avansate sau EDI (schimbul electronic de date).

În același timp, este important ca bunele practici să se dezvolte pentru ca standardele, obligațiile întreprinderilor și toate cerințele legale să se îndrepte spre o abordare comună. În acest sens, directiva TVA nu poate decât să contribuie la îndepărtarea obstacolelor care există în prezent în legislația TVA și tocmai aici vor fi utile lucrările grupului de experți pentru facturarea electronică.

Stocarea facturilor

Propunerea stabilește o perioadă de șase ani, aceeași pentru toate statele UE, în care trebuie stocate facturile. Această măsură asigură uniformitatea schimbului de facturi între statele membre și este, în general, conformă cu perioadele actuale de stocare din statele membre.

Statul membru ale cărui norme se aplică este de acum clar specificat în legislație, datorită prezentei propuneri. În cazul furnizorului, normele aplicabile sunt acelea ale statului membru în care furnizorul care asigură livrarea de mărfuri sau prestarea de servicii este înregistrat în scopuri de TVA. În cazul clientului, normele aplicabile sunt cele ale statului membru în care clientul este stabilit.

O altă modificare importantă constă în posibilitatea oferită întreprinderilor de a converti facturi pe suport de hârtie în facturi electronice în scopul stocării.

Temeiul juridic

Articolul 93 din Tratatul CE.

Principiul subsidiarității

Propunerea intră în sfera competenței exclusive a Comunității. În consecință, principiul subsidiarității nu se aplică.

Principiul proporționalității

Propunerea respectă principiul proporționalității din motivele expuse mai jos.

A fost aleasă directiva ca fiind măsura cea mai adecvată și mai simplă, dat fiind că normele actuale care trebuie simplificate, modernizate și armonizate au fost stabilite tot printr-o directivă.

Măsurile vizează reducerea sarcinilor administrative ale întreprinderilor, sprijinirea IMM-urilor și facilitarea utilizării facturării electronice și ar trebui, prin urmare, să aibă un efect pozitiv global asupra operatorilor economici, oferind în același timp statelor membre suficiente mijloace de a controla plata taxelor în mod efectiv și eficient.

Alegerea instrumentelor

Instrumentele propuse: directivă.

Alte mijloace nu ar fi adecvate din următorul motiv:

Actul legislativ modificat este o directivă și niciun alt act legislativ nu ar fi adecvat.

IMPLICAțIILE BUGETARE

Propunerea nu are implicații asupra bugetului comunitar.

INFORMAțII SUPLIMENTARE

Simplificare

Propunerea vizează simplificarea legislației și a procedurilor administrative pentru autoritățile publice (comunitare și naționale) și pentru părțile interesate din sectorul privat.

Propunerea este menită să îndepărteze barierele juridice de pe piața internă în ceea ce privește facturile cu TVA. Prezenta propunere contribuie la strategia de simplificare lansată de Comisie în octombrie 2005 [COM(2005) 535] cu scopul de a sprijini întreprinderile în efortul acestora de a deveni mai competitive. Măsurile simplificate acoperă, în special, chestiuni privind o factură creată în cadrul unui set de măsuri armonizate valabile pe întregul teritoriu european, o factură simplificată în cazul livrărilor/ prestărilor de la întreprinderi la consumatori, un tratament egal al facturilor electronice și al celor pe hârtie, un termen de stocare al facturilor comun la nivel comunitar și eliminarea opțiunii statelor membre de a impune condiții privind autofacturarea.

Propunerea va ameliora calitatea datelor schimbate între state membre în ceea ce privește livrările intracomunitare de mărfuri.

Stabilirea de norme armonizate la nivel european oferă întreprinderilor certitudinea juridică că factura care respectă normele unui stat membru le respectă de fapt pe cele din toate statele membre. În prezent, întreprinderile trebuie să respecte 27 de norme diferite privind facturarea.

Tabel de corespondență

Statele membre trebuie să comunice Comisiei textele dispozițiilor de drept intern prin care se transpune directiva, precum și un tabel de corespondență între aceste dispoziții și prezenta directivă.

2009/0009 (CNS)

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

de modificare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată în ceea ce privește normele privind facturarea

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 93,

având în vedere propunerea Comisiei[1],

având în vedere avizul Parlamentului European[2],

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European[3],

întrucât:

(1) Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată[4] stabilește condiții și norme cu privire la facturile cu taxa pe valoarea adăugată, denumită în continuare „TVA”, în vederea asigurării bunei funcționări a pieței interne. În conformitate cu articolul 237 din respectiva directivă, Comisia a prezentat un raport care identifică, ținând seama de evoluțiile tehnologice, anumite dificultăți cu privire la facturarea electronică și care identifică, în plus, alte câteva domenii în care normele privind TVA trebuie simplificate în vederea îmbunătățirii funcționării pieței interne.

(2) Dat fiind că ținerea registrelor trebuie să permită statelor membre să controleze mărfurile care circulă temporar de la un stat membru la altul, trebuie precizat clar faptul că registrele trebuie să cuprindă detalii despre determinarea valorii mărfurilor transportate temporar între state membre. De asemenea, transferurile de mărfuri, în scopul determinării valorii acestora, către un alt stat membru nu trebuie considerate drept livrări de mărfuri în scopuri de TVA.

(3) Normele privind exigibilitatea TVA pentru livrările intracomunitare de mărfuri trebuie simplificate pentru a se garanta uniformitatea informațiilor cuprinse în declarațiile recapitulative și promptitudinea schimbului de informații prin intermediul respectivelor declarații. Trebuie eliminată derogarea prevăzută la articolul 67 alineatul (2) din Directiva 2006/112/CE, care permite ca taxa să devină exigibilă în momentul emiterii facturii; doar momentul livrării/ prestării trebuie să determine data

---

1 JO C , , p. .
2 JO C , , p. .
3 JO C , , p. .
4 JO L 347, 11.12.2006, p. 1.

exigibilității TVA. În plus, taxa pentru livrarea continuă de mărfuri de la un stat membru la altul pe o perioadă care depășește o lună calendaristică trebuie să devină exigibilă la sfârșitul fiecărei luni calendaristice. Normele cu privire la exigibilitatea TVA pentru achizițiile intracomunitare de mărfuri trebuie modificate în mod similar.

(4) Pentru a sprijini întreprinderile mici și mijlocii care întâmpină dificultăți în a plăti TVA autorităților competente înainte de a fi încasat plățile de la clienți, statele membre trebuie să aibă posibilitatea de a permite contabilizarea TVA în cadrul unui sistem de contabilitate de casă, care permite furnizorului să plătească TVA autorității competente în momentul încasării plății pentru o livrare/ prestare și care îi determină dreptul de deducere în momentul achitării livrării sau a prestării în cauză. Acest lucru ar trebui să permită statelor membre să introducă un sistem opțional de contabilitate de casă care să nu aibă un efect negativ asupra fluxului de numerar legat de încasările din TVA.

(5) O factură valabilă emisă în conformitate cu Directiva 2006/112/CE este un document important în controlul TVA, mai ales în ceea ce privește dreptul de deducere. Este cazul tuturor tranzacțiilor, indiferent de persoana care este obligată la plata taxei. Prin urmare, trebuie introduse norme pentru a oferi statelor membre dreptul de a impune obligația prezentării unei facturi cu TVA valabile în toate cazurile în care există un drept de deducere.

(6) Pentru a oferi întreprinderilor certitudine juridică în ceea ce privește obligațiile de facturare, statul membru ale cărui norme de facturare se aplică trebuie menționat în mod clar. Normele aplicabile trebuie să fie acelea ale statului membru în care persoana impozabilă care efectuează livrarea de mărfuri sau prestarea de servicii este stabilită sau înregistrată în scopuri de TVA.

(7) Pentru a contribui la reducerea sarcinilor administrative ale întreprinderilor, utilizarea facturilor simplificate trebuie extinsă la domeniile în care riscul de evaziune fiscală este minim, cum ar fi notele de credit, livrările de mărfuri sau prestările de servicii cu valoare redusă sau unele livrări de mărfuri sau prestări de servicii scutite de taxă.

(8) Date fiind normele divergente ale statelor membre în ceea ce privește facturarea livrărilor de mărfuri sau prestărilor de servicii efectuate în favoarea persoanelor neimpozabile, precum și nevoia de a menține măsurile de combatere a fraudei, posibilitatea de a obliga persoanele impozabile să furnizeze facturi persoanelor neimpozabile trebuie menținută. Însă, pentru a găsi un echilibru între această măsură și nevoia de a reduce sarcinile întreprinderilor, trebuie impusă doar obligația unei facturi simplificate care să conțină un nivel minim de informații.

(9) Pentru a armoniza normele privind emiterea de facturi către persoanele impozabile și persoanele juridice neimpozabile, în vederea ameliorării funcționării pieței interne, opțiunile de care dispun în prezent statele membre cu privire la această chestiune trebuie eliminate sau înlocuite cu norme armonizate. Este cazul mărfurilor și serviciilor scutite de taxă, termenului limită de emitere a facturii, facturilor centralizatoare, autofacturării și externalizării către terțe părți din afara Comunității.

(10) Cerințele privind informațiile care trebuie să apară pe facturi trebuie modificate pentru a permite un control mai bun al taxei, a crea condiții pentru același tratament pentru

livrările și prestările interne și transfrontaliere și a contribui la promovarea facturării electronice.

(11) Dat fiind că utilizarea facturării electronice poate sprijini întreprinderile în eforul lor de a reduce costurile și a fi mai competitive, este esențial ca facturile pe hârtie și facturile electronice să fie tratate în același mod. Singurul mod de a garanta o abordare neutră din punct de vedere tehnologic constă în a elimina orice distincție între facturile pe hârtie și cele electronice, fie că este vorba de conținut, de emitere sau de stocare.

(12) Dat fiind că normele divergente ale statelor membre în ceea ce privește termenul în care facturile trebuie stocate, suportul pe care trebuie stocate și locul de stocare creează sarcini administrative considerabile pentru întreprinderi, trebuie stabilit un termen comun de stocare și trebuie să fie posibilă stocarea facturilor pe suport electronic și stocarea lor în afara statului membru în care este stabilită persoana impozabilă, cu condiția ca aceste facturi să fie furnizate fără întârzieri nejustificate. Trebuie, de asemenea, să se prevadă că normele care se aplică stocării facturilor trebuie să fie acelea ale statului membru în care este stabilită persoana impozabilă.

(13) Normele privind accesul autorității competente la facturi în vederea controlului trebuie să fie clarificate, astfel încât atunci când o persoană impozabilă stochează online facturi pe care le-a emis sau le-a primit, statul membru în care se percepe taxa să poată avea acces la respectivele facturi.

(14) Dat fiind că obiectivele acțiunii avute în vedere, și anume simplificarea, modernizarea și armonizarea normelor privind facturile cu TVA nu pot fi realizate satisfăcător de statele membre și pot fi mai bine realizate la nivel comunitar, Comunitatea poate lua măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut în articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul menționat anterior, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.

(15) Prin urmare, Directiva 2006/112/CE ar trebui modificată în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări aduse Directivei 2006/112/CE

Directiva 2006/112/CE se modifică după cum urmează:

(1) La articolul 17 alineatul (2), litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) prestarea unui serviciu în favoarea persoanei impozabile și constând în determinarea valorii sau în lucrări asupra mărfurilor în cauză, efectuate fizic pe teritoriul statului membru în care se finalizează expedierea sau transportul mărfurilor, cu condiția ca mărfurile, după efectuarea evaluării sau a lucrărilor, să fie returnate persoanei impozabile respective în statul membru din care au fost expediate sau transportate inițial;”

(2) La articolul 64, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„2. Livrarea continuă de mărfuri pe o perioadă care depășește o lună calendaristică, care sunt expediate sau transportate într-un alt stat membru decât cel în care începe expedierea sau transportul mărfurilor și care sunt livrate în regim de scutire de TVA sau care sunt transferate in regim de scutire de TVA într-un alt stat membru de către o persoană impozabilă în scopul desfășurării activității sale economice, în conformitate cu condițiile stabilite la articolul 138, se consideră ca fiind efectuată în momentul încheierii fiecărei luni calendaristice, atâta timp cât livrarea de mărfuri nu a încetat.

Prestarea de servicii pentru care clientul trebuie să plătească TVA în conformitate cu articolul 196, care sunt prestate în mod continuu pe o perioadă mai mare de un an și care nu determină decontări sau plăți în cursul acestei perioade, se consideră efectuată la expirarea fiecărui an calendaristic, atâta timp cât prestarea de servicii nu a încetat.

Statele membre pot prevedea că, în anumite cazuri, altele decât cele prevăzute la primul și al doilea paragraf, livrarea continuă de mărfuri sau prestarea continuă de servicii pe o anumită perioadă de timp se consideră efectuată cel puțin la expirarea unui termen de un an.”

(3) La articolul 66, litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) atunci când nu se emite o factură sau când aceasta este emisă târziu, nu mai târziu de a cincisprezecea zi a lunii următoare celei în care intervine faptul generator.”

(4) Articolul 67 se elimină.

(5) În titlul VI capitolul 2 se introduce următorul articol 67a:

„Articolul 67a

Articolul 64 alineatul (1), articolul 64 alineatul (2) paragraful al treilea, articolul 65 și articolul 66 nu se aplică atunci când, în conformitate cu condițiile stabilite la articolul 138, mărfurile expediate sau transportate într-un alt stat membru decât cel în care începe expedierea sau transportul mărfurilor sunt livrate în regim de scutire de TVA sau atunci când mărfurile sunt transferate în regim de scutire de TVA într-un alt stat membru de către o persoană impozabilă în scopul desfășurării activității sale economice.”

(6) La articolul 68, al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Achiziția intracomunitară de mărfuri este considerată a fi efectuată, iar TVA devine exigibilă, atunci când este efectuată livrarea de mărfuri similare pe teritoriul statului membru respectiv.”

(7) Articolul 69 se elimină.

(8) Se introduce următorul articol 167a:

„Articolul 167a

1. Atunci când taxa deductibilă devine exigibilă în momentul încasării plății, statele membre pot prevedea că dreptul de deducere ia naștere în momentul livrării mărfurilor și al prestării serviciilor sau în momentul emiterii facturii.

2. Statele membre pot prevedea, în cadrul unui sistem opțional, că persoanele impozabile trebuie să amâne dreptul de deducere până în momentul în care TVA a fost plătită furnizorului, atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) persoana impozabilă contabilizează TVA pentru vânzări, pentru livrările/ prestările sale, doar atunci când a primit efectiv plata de la clienți;

(b) cifra anuală de afaceri a persoanei impozabile nu depășește 2 000 000 EUR.

Statele membre informează comitetul TVA cu privire la măsurile legislative naționale adoptate în conformitate cu primul paragraf.”

(9) Articolul 178 se modifică după cum urmează:

(a) Litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) pentru deducerile în temeiul articolului 168 litera (a), în ceea ce privește livrarea de mărfuri sau prestarea de servicii, aceasta are obligația de a deține o factură emisă în conformitate cu titlul XI capitolul 3 secțiunile 3-6;”

(b) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) pentru deducerile în temeiul articolului 168 litera (c), în ceea ce privește achiziția intracomunitară de mărfuri, aceasta are obligația de a include în declarația privind TVA prevăzută la articolul 250 toate informațiile necesare pentru calcularea valorii TVA datorate pentru achizițiile sale intracomunitare de mărfuri și are obligația de a deține o factură emisă în conformitate cu titlul XI capitolul 3 secțiunile 3, 4 și 5;”

(c) Litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) atunci când este obligată să plătească TVA în calitate de client în cazul aplicării articolelor 194-197 sau articolului 199, aceasta trebuie să dețină o factură întocmită în conformitate cu titlul XI capitolul 3 secțiunile 3-6 și să îndeplinească formalitățile stabilite de fiecare stat membru.”

(10) Articolul 180 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 180

Statele membre pot autoriza o persoană impozabilă să efectueze o deducere pe care nu a efectuat-o în conformitate cu articolele 178 și 179.

Statele membre stabilesc condițiile și normele de acordare a acestei autorizări.”

(11) Articolele 181 și 182 se elimină.

(12) La articolul 197 alineatul (1), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) factura emisă de persoana impozabilă nestabilită în statul membru în care este stabilită persoana căreia îi sunt livrate mărfurile este întocmită în conformitate cu capitolul 3 secțiunile 3, 4 și 5.”

(13) Se introduce următorul articol 218a:

„Articolul 218a

Statele membre nu pot impune persoanelor impozabile alte obligații și formalități decât cele stabilite în prezentul capitol și în capitolul 4, în ceea ce privește emiterea sau stocarea facturilor, indiferent dacă acestea sunt trimise sau furnizate pe cale electronică sau trimise pe suport de hârtie.”

(14) În titlul XI capitolul 3 secțiunea 3 se introduce următorul articol 219a:

„Articolul 219a

1. Emiterea unei facturi este conformă cu normele aplicabile în statul membru care a emis numărul de înregistrare TVA folosit de persoana impozabilă pentru a efectua livrarea de mărfuri sau prestarea de servicii.

Dacă un astfel de număr nu există, normele sunt acelea care se aplică în statul membru în care furnizorul și-a stabilit sediul activității sale economice sau locul unde acesta dispune de un sediu comercial fix de la care este efectuată livrarea/ prestarea sau, în absența unui astfel de sediu al activității sale sau a unui sediu comercial fix, locul unde își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită sau unde este obligat să se înregistreze în scopuri de TVA.

2. Atunci când un client care beneficiază de o livrare de mărfuri sau de o prestare de servicii este stabilit într-un stat membru altul decât statul membru din care s-a efectuat livrarea/ prestarea și clientul este obligat la plata TVA, emiterea facturii este conformă cu normele care se aplică în statul membru care a emis numărul de înregistrare TVA utilizat de client pentru livrarea/ prestarea respectivă.”

(15) Articolul 220 se modifică după cum urmează:

(a) Punctul (2) se elimină;

(b) Punctul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) pentru orice avans care i-a fost achitat înainte ca livrarea de mărfuri prevăzute la punctul (1) să fi fost efectuată;”

(16) Se introduce următorul articol 220a:

„Articolul 220a

Statele membre acordă persoanei impozabile dreptul de a emite o factură simplificată în oricare dintre următoarele cazuri:

(a) atunci când valoarea mărfurilor sau a serviciilor impozabile furnizate este mai mică de 200 EUR;

(b) atunci când factura emisă este un document sau un mesaj tratat drept o factură în temeiul articolului 219;

(c) atunci când livrarea de mărfuri sau prestarea de servicii este scutită fără drept de deducere a TVA plătită în amonte și când persoana impozabilă care trebuie să se asigure de emiterea facturii este înregistrată în scopuri de TVA în același stat membru ca și cel în care are loc taxarea.

Litera (c) de la primul paragraf nu se aplică atunci când livrarea de mărfuri în cauză este, de asemenea, scutită conform articolului 138.”

(17) Articolele 221, 222 și 223 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 221

Statele membre pot impune persoanelor impozabile obligația de a emite o factură simplificată pentru livrările de mărfuri sau prestările de servicii, altele decât cele prevăzute la articolul 220, atunci când locul de livrare a respectivelor mărfuri sau cel de prestare a serviciilor se află pe teritoriul lor.

Articolul 222

O factură se emite cel târziu în a cincisprezecea zi a lunii următoare celei în care intervine faptul generator.

Articolul 223

Statele membre acordă persoanei impozabile dreptul de a emite o factură centralizatoare care reia mai multe livrări de mărfuri sau prestări de servicii separate, cu condiția ca TVA aferentă livrărilor/ prestărilor menționate în respectiva factură centralizatoare să devină exigibilă în aceeași lună calendaristică.”

(18) Articolele 224 și 225 se elimină.

(19) Articolul 226 se modifică după cum urmează:

(a) Punctul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) numărul de înregistrare TVA al clientului, prevăzut la articolul 214;”

(b) Punctul (7) se înlocuiește cu următorul text:

„(7) data la care TVA devine exigibilă, în măsura în care aceasta diferă de data emiterii facturii, sau, în cazul în care data la care TVA devine exigibilă nu este cunoscută, o trimitere la faptul generator vizat;”

(c) Se introduce următorul punct (7a):

„(7a) atunci când TVA devine exigibilă la primirea plății, data la care mărfurile sunt livrate sau serviciile prestate, în cazul în care data livrării/ prestării precede data plății;”

(d) Se introduce următorul punct (10a):

„(10a) în cazul în care clientul care beneficiază de o livrare de mărfuri/ prestare de servicii emite factura în locul furnizorului, mențiunea «autofacturare»;”

(e) Punctul (11) se înlocuiește cu următorul text:

„(11) în cazul unei scutiri, mențiunea «EX»;”

(f) Se introduce următorul punct (11a):

„(11a) în cazul în care clientul are este obligat la plata TVA, mențiunea «RC»;”

(g) Punctul (13) se înlocuiește cu următorul text:

„(13) în cazul în care se aplică regimul special pentru agențiile de turism, trimiterea la articolul 306;”

(h) Punctul (14) se înlocuiește cu următorul text:

„(14) în cazul în care se aplică unul dintre regimurile speciale aplicabile mărfurilor second-hand, obiectelor de artă, articolelor de colecție și antichităților, trimiterea la articolele 313, 326 sau 323, după caz;”

(20) Se inserează următoarele articole 226a și 226b:

„Articolul 226a

În cazul în care factura este emisă de persoana impozabilă care efectuează livrarea de mărfuri/ prestarea de servicii către un client care este obligat la plata TVA, persoana impozabilă poate să omită detaliile menționate la articolul 226 punctele (8), (9) și (10) și să indice, în schimb, valoarea mărfurilor sau serviciilor furnizate, referindu-se la cantitatea sau volumul acestora, precum și la natura lor.

Articolul 226b

Pe facturile simplificate emise în conformitate cu articolele 220a și 221, este necesar să apară doar următoarele detalii:

(a) data emiterii;

(b) identificarea persoanei impozabile care efectuează livrarea/ prestarea;

(c) identificarea tipului de mărfuri sau servicii furnizate și valoarea acestora;

(d) valoarea TVA de plată sau care trebuie creditată sau informațiile necesare pentru calcularea acesteia.”

(21) Articolele 227 și 228 se elimină.

(22) Articolul 230 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 230

Sumele indicate pe factură se pot exprima în orice monedă, cu condiția ca valoarea TVA de plată sau care trebuie creditată să fie exprimată în moneda națională a statului membru în care are loc livrarea de mărfuri sau prestarea de servicii, utilizându-se rata de schimb publicată de Banca Centrală Europeană pentru ziua în care taxa devine exigibilă sau, în cazul în care această informație nu se publică în ziua respectivă, ziua de publicare precedentă.”

(23) Articolul 231 se elimină.

(24) Articolul 232 se modifică după cum urmează:

„Articolul 232

Facturile emise în temeiul secțiunii 2 se pot trimite pe suport de hârtie sau se pot trimite sau furniza prin mijloace electronice.”

(25) Articolele 233, 234, 235 și 237 se elimină.

(26) Articolul 238 se modifică după cum urmează:

(a) Alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„1. În urma consultării comitetului TVA, statele membre pot prevedea, în condițiile pe care le pot stabili, că doar informațiile solicitate în temeiul articolelor 226b trebuie menționate pe facturile emise pentru livrările de mărfuri sau prestările de servicii efectuate pe teritoriul lor, în următoarele cazuri:

(a) în cazul în care valoarea facturilor este mai mare de 200 EUR, dar mai mică de 400 EUR;

(b) în cazul în care practica administrativă sau comercială din sectorul de activitate implicat sau condițiile tehnice de emitere a facturilor fac ca respectarea obligațiilor prevăzute la articolul 226 să fie extrem de dificilă.”

(b) Alineatul (2) se elimină;

(c) Alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„3. Măsurile simplificate prevăzute la alineatul (1) nu se aplică atunci când facturile trebuie să fie emise în conformitate cu articolul 220 punctul (3) sau atunci când livrarea de mărfuri sau prestarea de servicii impozabilă este efectuată de o persoană impozabilă care nu este stabilită în statul membru în care se percepe TVA, iar persoana obligată la plata TVA este persoana căreia i-au fost furnizate mărfurile sau serviciile.”

(27) Articolele 239 și 240 se elimină.

(28) Articolul 243 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 243

1. Fiecare persoană impozabilă ține un registru cu mărfurile pe care le-a expediat sau transportat sau care au fost expediate sau transportate în contul său, la o destinație aflată în afara teritoriului statului membru de plecare, însă în cadrul Comunității, în scopurile operațiunilor constând în determinarea valorii respectivelor mărfuri, lucrări asupra acestora sau utilizarea lor temporară, prevăzute la articolul 17 alineatul (2) literele (f), (g) și (h).

2. Fiecare persoană impozabilă ține o contabilitate suficient de detaliată pentru a permite identificarea mărfurilor care i-au fost expediate din alt stat membru de către o persoană impozabilă identificată în scopuri de TVA în respectivul stat membru sau în contul acesteia și care fac obiectul unor prestări de servicii care constau în determinarea valorii sau în lucrări efectuate asupra mărfurilor în cauză.”

(29) Articolul 244 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 244

Fiecare persoană impozabilă care trebuie să garanteze că factura este emisă de el însuși sau de clientul său sau de un terț în numele său și în contul său, se asigură, de asemenea, de stocarea copiilor respectivelor facturi.

Fiecare persoană impozabilă care primește o factură se asigură de stocarea acesteia.

Stocarea facturii respectă normele care se aplică în statul membru în care persoana impozabilă și-a stabilit sediul activității sale economice sau locul unde acesta dispune de un sediu comercial fix de la care sau pentru care este efectuată livrarea/ prestarea sau, în absența unui astfel de sediu al activității sale sau a unui sediu comercial fix, locul unde își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită sau unde este obligat să se înregistreze în scopuri de TVA.”

(30) La articolul 245 alineatul (2), al doilea paragraf se elimină.

(31) La articolul 246, al doilea paragraf se elimină.

(32) Articolul 247 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 247

Persoana impozabilă se asigură de stocarea facturilor pentru o perioadă de șase ani.”

(33) Articolul 248 se elimină.

(34) În titlul XI capitolul 4 secțiunea 3 se introduce următorul articol 248a:

„Articolul 248a

În vederea controalelor, statele membre în care se percepe taxa pot impune obligația ca unele facturi să fie traduse în limba lor oficială.”

(35) Articolul 249 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 249

În vederea controalelor, în cazul în care o persoană stochează pe cale electronică, garantând accesul online la date, facturi pe care le emite sau le primește, autoritățile competente din statul membru în care este stabilit și, atunci când TVA trebuie plătită în alt stat membru, autoritățile competente din acel stat membru trebuie să aibă dreptul de a accesa, descărca sau utiliza respectivele facturi.”

(36) La articolul 272 alineatul (1), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre nu pot scuti persoanele impozabile menționate la primul paragraf litera (b) de la obligațiile de facturare prevăzute în capitolul 3 secțiunile 3-6 și capitolul 4 secțiunea 3.”

Articolul 2

Transpunere

1. Statele membre adoptă și publică până la 31 decembrie 2012 actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor acte, precum și un tabel de corespondență între respectivele acte și prezenta directivă.

   Ele aplică dispozițiile respectivelor acte începând de la 1 ianuarie 2013.

   Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

2. Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Consiliu
Președintele